

EDITION 02 / DECEMBER 2024

Solidarity Oost

CITIZINE

Inclusivity is not
just morally
right—it's
strategically
essential.

ROGGER

www.citizine.org

PATH14: BEFORE WE LOSE OUR VOICES

BY OSAMA

"First they came for the socialists, and I did not speak out—because I was not a socialist. Then they came for the trade unionists, and I did not speak out—because I was not a trade unionist. Then they came for the Jews, and I did not speak out—because I was not a Jew. Then they came for me—and there was no one left to speak for me." **MARTIN NIEMÖLLER**

This timeless warning resonates sharply today as Europe faces a critical moment. We, who share this space by choice, necessity, or privilege, are witnesses to a time that tests the values of coexistence. Political forces exploit identity politics and hollow slogans, turning citizens against migrants and dismantling the rule of law, leaving vulnerable communities under siege.

For all these reasons, we have decided not to stay silent. We refuse to surrender to the "theft

of the narrative," the stereotyping, or being used as mere symbols to decorate humanitarian conferences or headline funding campaigns.

Path14 was born to fight this theft of narrative. We reject silence, stereotypes, and tokenism. Instead, we amplify the voices of those labeled "refugee" or "migrant," honoring their unique stories and dreams.

Path14 is an initiative that believes in the power of words, images, voices, ideas, and emotions, all stemming from the very communities being demonized.

Path14 is a journey to tell the story as it is — unfiltered, unselective, and unapologetically **HUMAN.**

Osama Al-Sayyad, Co-founder of Path14
osama@path14.net

**EVERY JOURNEY IS HONORED
EVERY PATH IS CROSSED.**

     PATH14OFFICIAL

WWW.PATH14.NET

**"This
magazine is
created by
multiple
people.**

It reflects
the need to
voice what
is witnessed,
seen, and
discussed."

www.citizine.org

We bring to you the SECOND EDITION OF THE CITIZINE.

In a world increasingly shaped by crises—climate change, social inequality, and geopolitical tensions—the call for activism is not just an option, it is a necessity. It is a radical commitment to justice, equity, and the human right to be fully seen and respected.

In Amsterdam's solidarity neighborhood of Oost, during '24 Uur Oost', we met people who face oppression, yet refuse to back down. Here we see people rise up with creativity and unwavering solidarity.

When we bring together different experiences, ideas, and perspectives, we unlock the power of collective imagination. This power is what drives movements for change.

The battle for inclusivity is deeply intertwined with the fight for human rights. It challenges systemic injustice, resists exploitation, and centers the voices of the marginalized. Social art practices, activism, and grassroots movements show us that inclusivity is not just morally right—it's strategically essential.

This magazine is dedicated to exploring the powerful intersections of inclusivity, activism, and human rights. Because real change doesn't come from maintaining the status quo—it comes from tearing it down and building something radically better.

Encounter some stories that are going to challenge you, inspire you, and most importantly, call you to action!

Yours Truly / The CitiZine Team / December 2024

CONTENT

6

HALLO

18

Hidaya

DIGNITY
CRISIS

SAFETY &
SURVIVAL

14

24 UUR OOST

BOOST!

8

ON THE
STREET

20

THE
CATALYST
FOR THE
REVOLUTION

16

**“Jammer
genoeg is
deze buurt
niet zo sociaal meer”**

BUURMAN NOL.

“Ik voed ze op.”

NOL WOONT IN DE PIETER
NIEUWLANDSTRAAT.
HIJ HEEFT HIJ ZIJN WIJK ZIEN
VERANDEREN, VAN EEN BUURT
WAAR IEDEREEN ELKAAR
KENDE, TOT EEN STRAAT
WAAR ANONIMITEIT DE NORM
LIJKT TE ZIJN.

**“Het is een
koffietje halen in de
gegentrificeerde
straten van Oost,
turend op je scherm,
lurkend aan je koffie
door te lopen zonder
op of om te kijken.”**

“Is dit het, gaat het nu zo?

Vroeger groette je elkaar in het trappenhuis, iedereen kende elkaar bij naam. Nu lopen mensen elkaar zo voorbij zonder ook maar een knikje. Daar wil ik verandering in aanbrengen.”

De oude buurtgeest terug

“Het gaat me niet eens om die hele grote dingen. Zoals ik zei, begin gewoon eens met ‘goeiemorgen’ zeggen in het trappenhuis, of in je straat. Hoe simpel kan het zijn.” Nol herinnert zich nog goed hoe het vroeger ging: burens kletsten met elkaar bij de voordeur, hielpen elkaar met het sjouwen van boodschappen, waren er als iemand ziek was. Op straat stond je even stil om bij te praten, of als je elkaar tegenkwam in het trappenhuis.

Nol heeft gezien dat deze kleine, maar waardevolle contactmomenten steeds meer verdwenen. Hij zucht. “Nieuwe, jongere Amsterdammers in het gebouw. Ze zijn vriendelijk, hoor, maar ze zeggen niks. Ze zijn te druk met hun telefoon of ze zijn in gedachten.”

Nol besloot dat het tijd was om de jonge generatie bij te brengen, wat voor hem zo vanzelfsprekend is: elkaar begroeten in het trappenhuis. “Ik dacht, hoe kan ik ze dat beter leren dan door gewoon te starten. Dus ondanks hun afwezige blikken zeg ik altijd “hallo”, ik geef ze een knipoog als ze opkijken van hun telly, verleggen terugkijken en een beetje aarzelend iets terugzeggen.”

Steeds meer burens groeten. Voor Nol is het een belangrijke stap om de buurt weer socialer te krijgen.

“Heb je geen interesse of geen nieuwsgierigheid, dan gaat er veel aan je voorbij. Ik snap dat mensen moeite hebben zich open op te stellen. Sommigen leven in armoede, of zijn het niet gewend.” Of het Stadhuis wat kan doen? Nol: “Je kan me rug op, met dat bestuur. Ze staan niet in contact met ons. Ik heb wel interesse in buurtgenoten en daar aan de Amstel zouden ze dat ook eens moeten bedenken.”

Nol: “Ik zeg je, geniet van je leven, leef in het nu. Wees aanwezig in alles wat je doet. Het kan zo voorbij zijn. Wat dan, hoe wil je herinnerd worden? Ben je dan liever die harde werker, of toch die aardige buurtgenoot?”

Vroeger organiseerde Nol met drie straten de buurtbarbecue op de binnenplaats. “Maar we werden ouder, en niemand wilde het overnemen. Het is ook wel een hele organisatie hoor, dat wel. Dus ik dacht, als we nou met z’n allen karaoke gaan doen. Zingen verbindt, maakt niet uit hoe het klinkt. Alles mag. **Dus lever je playlist in en we plannen een datum. Kan je dat delen in de CitiZine?”**

Zeg gewoon ‘hallo’

WIJZE
WOORDEN
VAN DE
OLIVE
JORDANEES
IN OOST

Celine

ZO STOND IK OP STRAAT MET NIETS.

Celine (57), geboren in Suriname tijdens het koloniale bewind, leeft al sinds 1988 in Nederland. Ze is getuige van de uitsluiting, de onrechtvaardige en lange weg van oudere Surinamers zonder verblijfsrecht.

Celine woont in een opvang voor ongedocumenteerde vrouwen in Amsterdam Oost.

Na een jarenlang straatleven probeert ze een normaal leven op te bouwen. “De mensen in de buurt zijn erg aardig en behulpzaam, we hebben veel contact.”

Geboren als Nederlander en met haar 36 jaar in Nederland, blijft een permanent verblijfsrecht voor veel ongedocumenteerde mensen zoals Celine een strijd voor rechtvaardigheid en medemenselijkheid.

Rechteloos

Celine kwam in de jaren tachtig met een vakantievisum uit Suriname. In Amsterdam ontmoette ze de liefde van haar leven. Ze wilde samen met hem een leven opbouwen in het land dat zij als haar eigen land beschouwde. Door omstandigheden – “Sorry, ik wil hier niet over praten” – liep het anders en moest ze uit de woning vertrekken.

“Het was koud, ik had een koffer met wieltjes en een tas. Ik keek om me heen. ‘Zal ik naar links of rechts gaan?’, vroeg ik me af. Ik kon geen kant op. Ik heb zeker een half uur stilgestaan.”

In de jaren die volgden hield ze zich staande door los en vaak onderbetaald werk, leefde ze zonder vaste verblijfplaats, had hier en daar een kamer of een bankstel om op te slapen.

En toen in 1998 de koppelingswet doorgevoerd werd, werd haar leven nog meer beperkt. Ondanks inspanningen haar geworteldheid in Nederland, haar band met Nederland aan te tonen, bleef Celine zonder verblijfspapieren en zonder rechten.

“Waarom waren wij geen Nederlander, terwijl we als Nederlander zijn geboren?”

Het land waar ze dacht dat ze voor altijd zou blijven, met alle rechten, had haar verraden. Nergens kwam ze meer naar binnen, geen enkel loket van de gemeente Amsterdam wilde haar helpen, want haar BSN was ingetrokken. Het maakte haar wanhopig. Was ze geen mens?

In 2014 kon ze wél terecht bij een nieuw loket voor ‘vreemdelingen’. Door een Europese rechterlijke uitspraak was er een sobere nachtopvang in Amsterdam afgedwongen: Bed-Bad-Brood.

Iedere dag opnieuw dakloos gemaakt

De scheidslijn tussen ‘vreemdeling’ en inwoner is voor haar altijd vaag geweest. Maar in de nachtopvang had ze dit wel door. “Het was een ander leven, iedere dag om 9.00 uur eruit gezet, ook met de kerst, of nieuwjaar. Ik heb vier jaar zo overleefd. Ik voelde me een ongewenste vreemdeling in mijn eigen stad. Ik kon nergens naar binnen, behalve in de inloophuizen voor dak-

en thuislozen, waar het voor een vrouw alleen niet overal fijn was. Als onze veilige plek, het Wereldhuis, in het weekend dicht was, ging ik zondags naar de Ikea om ergens binnen te zitten.”

Eind 2018 veranderde de nachtopvang naar 24-uurs opvang. Celine werd geplaatst in de vrouwenopvang in Amsterdam Oost. “We konden zelf weer koken!”

De weg naar erkenning

De jaren die volgden bleven onzeker. Met de constante druk van Goed Werk om terug te moeten keren naar Suriname, ondanks haar fragiele gezondheid. Maar in 2021 kwam er licht aan het einde van de tunnel. Via Joan, haar buddy van Vrouwen tegen Uitzetting, kwam ze in contact met de mensen van het Suriname-project. Dit project, op initiatief van de Regenbooggroep, was opgezet om oudere ongedocumenteerde mensen te helpen met het versterken van hun juridische positie. Het werd gaandeweg een project om ongedocumenteerde Surinamers, geboren voor 1975, te steunen in hun strijd voor de erkenning van hun Nederlanderschap. Het gaf Celine hoop. “Ik kreeg weer energie.”

Het keerpunt leek te komen toen de overheid in 2023 in de richting van ‘een regeling voor de oudere Surinamers’ bewoog.

De juridische processen verliepen traag. “Wat wel mooi was, was de solidariteit. Iedereen was positief gespannen, want het zou nu echt gaan gebeuren,” vertelt Celine. Buddy’s van Vrouwen tegen Uitzetting, contactpersonen zoals Brenda en Joan hielpen haar door juridische doolhoven heen. “Zonder hen had ik het niet gered.”

Hoop en onzekerheid

“In 2023 was het bijna rond, toen viel het kabinet!” vertelt Celine. De onzekerheid met deze politieke veranderingen vertraagde opnieuw het traject. Toch houdt ze vol, bijgestaan door Amsterdammers, organisaties, juristen en politici. Haar dankbaarheid voor de activisten die zich inzetten voor ongedocumenteerde mensen is groot.

“Dat gevoel van die gezamenlijke solidariteit gaf me kracht om door te gaan.” Celine: “Onze groep van oudere Surinamers bestaat uit zo’n 800 mensen. Sommigen van ons hebben elkaar ontmoet bij protesten en bijeenkomsten in de Tweede Kamer.”

* askv.nl/projecten/oud-nederlandse-surinamers

Gerechtigheid

Dan: eindelijk. In juni 2024 heeft de Tweede Kamer een motie aangenomen, ingediend door CDA-fractievoorzitter Henri Bontenbal, waarin werd opgeroepen om oudere ongedocumenteerde Surinamers in Nederland een verblijfsvergunning te verlenen. “Ik zag het aankomen, ik was op de tribune en ik wist dat het goed zou komen,”

Celine heeft al contact opgenomen met ASKV / Steunpunt Vluchtelingen, de organisatie die het proces begeleidt*. “Ik heb alle bewijzen: mijn BSN-nummer, belastingbewijzen, uittreksels, medische dossiers. Ze kunnen zien dat ik hier al 36 jaar ben.”

Ze heeft nog geen definitieve antwoorden gekregen over hoe haar leven er na deze regeling uit zal zien. Celine: “Waar, of hoe gaat het verder?” Voor nu is ze opgelucht, blij dat er een einde komt aan het vinkje: ongedocumenteerd.

Na 36 jaar ontheemd te zijn in Nederland, staat Celine open voor de nieuwe ontwikkeling. “Dit had al lang afgerond moeten zijn,” zegt ze. “We zijn zo gekleineerd, nergens welkom geheten. Dankzij onderzoek en inzicht is het tot een groepsactie gekomen. Mijn opluchting is groot.”

Om zonder angst over straat te kunnen lopen. Dat zegt alles voor me.

Shelters' Food. A Crisis of Dignity

BY HIDAYA

As a formerly undocumented refugee, I spent years living in various shelters in Amsterdam. From the “bed-bath-bread” (BBB) night shelters, where communal, pre cooked meals were served, to the LVV (Lokale Vreemdelingen Voorzieningen) in Oost where we lived more independently and could choose what and when to eat, because we could cook ourselves.

While we received 50 euros a week at the LVV in Amsterdam Oost — not much, but better than nothing — it gave me a sense of autonomy. Despite the uncertainty of our lives, we could maintain a shred of dignity.

I really love Amsterdam Oost, the people. I miss this place.

When I left the LVV in Amsterdam Oost in 2022, I was transferred to Ter Apel and eventually placed at the A&O Hostel in Amsterdam Zuidoost. What I thought would be a temporary solution soon turned into a long-term stay. Upon arrival, one thing struck me immediately: COA (Central Agency for the Reception of Asylum Seekers) staff seemed full of themselves and less concerned about the residents and their well being.

AN UNBEARABLE DIET

The food provided at the A&O Hostel is, to put it mildly, substandard. Breakfast consists of bread so hard and tasteless that it is barely edible. Lunch was initially just a piece of bread, an egg, and some juice to save for later. What kind of life is this, I wondered. We complained, but our voices seemed to fall on deaf ears. Eventually, we stopped trying-, worn out from speaking to people who refused to listen.

CRAP

Dinner was no better—half-cooked and flavorless. But who could we turn to when no one cared? It seemed the only concern for COA and the hotel management was the contracts they signed, not the people they are supposed to care for.

THE BREAKING POINT

A few months ago, the situation reached a tipping point. After one particular meal, dozens of residents fell severely ill. The hallways were filled with people vomiting, crying, and writhing in pain. Ambulances were called, and medical staff rushed in to help. Panic spread through the shelter; we had no idea what was in our food. Luckily, no one died, but the trauma lingers.

COA later claimed that they had taken food samples to the lab and had found nothing unusual. But how could more than 100 people suddenly fell ill? Were we all just exaggerating, or was there something they were hiding from us? We demanded answers. People demonstrated, emotions ran high. **People were transferred to other locations, because of their so-called “aggression”.**

A BRIEF MOMENT OF HOPE

After the food poisoning incident, we were blessed with a new, hygienic catering service. The difference was immediate and striking. For the first time, the dining area was full, and even COA staff—who previously avoided eating the same food as us—joined us. Why this sudden shift if there was “nothing wrong” with the previous meals? It was clear that even they knew our complaints were valid.

BACK TO SQUARE ONE

At the end of August, we received a letter that filled us with dread: the old catering company would resume service starting September 1st. Panic spread among the residents, as we knew exactly what this would mean—

returning to the same low-quality food and the same dismissal of our concerns and complaints. On September 1st, our fears were confirmed. The dining hall became empty. COA staff, as always, stood idly in the hallways during meals because what was promised was not delivered once again.

ENOUGH IS ENOUGH

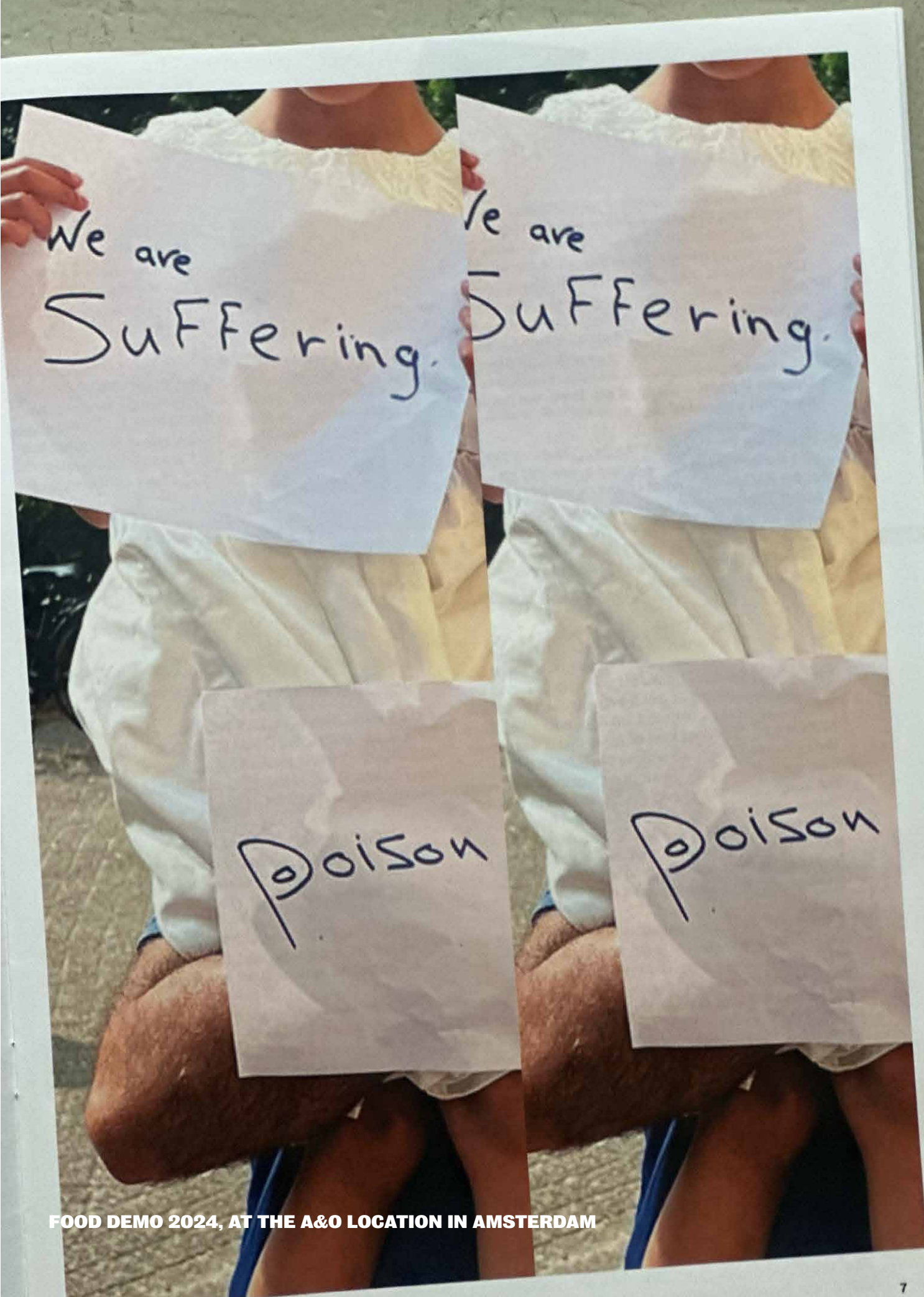
Many residents are too afraid to speak up, fearing intimidation or being transferred to other locations. But I refuse to stay silent. I have now been assigned to Amsterdam municipality, and I will continue to raise my voice until we are treated as human beings. Something must change.

Migrants deserve to feel safe in the places where they live. Where meals are provided, they must meet reasonable standards: nutritious, hygienic, and respectful to those who depend on them.

Imagine: 850 people confronted daily with unhygienic meals, rude staff, and a total disregard for our basic needs. How can we continue to accept this? It is time to make it clear that we have had enough. We will not allow ourselves to be intimidated any longer.

We demand better service delivery, better food, and respect from both COA and the hotel staff. We say NO to intimidation and DEMAND our dignity back. Migrants are human beings. It is time COA and the A&O Hostel treat us as such.

WE NEED BETTER SERVICE DELIVERY IN TERMS OF FOOD AND RESPECT FROM COA AND THE HOTEL STAFF!

FOOD DEMO 2024, AT THE A&O LOCATION IN AMSTERDAM

COA LOGO IMAGE ANALYSIS / SUMMER 2024, brainstorm with the 'Park Group' / "ARE WE GETTING IN A BOAT, OR ARE WE PUSHED BACK, TO THESE WAVES. I MEAN, PUSHED AWAY BY THE MUSCLED GUY IN THE MIDDLE OF THE LOGO."

"If we were cats, would they give us unsafe food?"

BY MAHMOUD

Safety or Survival? The Tragic Irony of Food in Asylum Shelters

The immigration debate in the Netherlands never seems to quiet down, but as tensions rise, it's the most vulnerable—asylum seekers—who bear the brunt. Few, however, would imagine that negligence could extend to something as basic and vital as food—poisoning those already struggling to survive.

The Central Agency for the Reception of Asylum Seekers (COA) manages around 70,000 asylum seekers across more than 300 facilities, including official centers and emergency shelters. In Amsterdam, there is one official center, with 4,000 emergency shelters scattered around the city, housed in unused buildings, hotels, and even cruise ships.

On August 18, 2024, at one of these emergency shelters—a hotel converted into temporary housing for asylum seekers—dozens fell ill after eating dinner. It was after a kebab meal that many began feeling nauseous and weak. At first, confusion spread, Ambulances rushed to the scene to provide first aid as confusion gave way to panic, with nearly everyone who consumed the meal falling ill.

We spoke to five asylum seekers living in the shelter to understand what happened. Two of them, referred to as **UO** and **FW**, were willing to share their experiences.

UO told us that three individuals were initially taken to the hospital by ambulance. As more people fell ill, without offering any explanation for the outbreak, medics administered a single pill to the affected individuals and advised them to rest on site.

Despite the widespread sickness and concerns raised by the asylum seekers, the same meal was served again the following day. When the asylum seekers refused to eat, a COA employee informed them that the vegetables had been tested and deemed safe.

This response triggered frustration. "We didn't complain about the vegetables," **UO** stated. "The problem was the kebab and potatoes, but they ignored that and served it again. We had no choice but to refuse to eat."

FW confirmed **UO**'s account, "We asked COA to change the catering company due to the quality of the food, but they did nothing. Now we've been poisoned, and still nothing has changed. What are we supposed to do? Stop eating?"

With COA refusing to change the food provider, the asylum seekers protested. In response, the restaurant locked its doors, trapping two women and a child inside. **FW** confirmed that one of the women and her 10-year-old daughter were assaulted by a restaurant employee. Soon, the police arrived with dogs, responding to what COA had falsely reported as a riot.

According to **FW**, there was no riot—just an unconscious child the police scrambled to revive.

It wasn't until three days after the poisoning incident, on August 21, that COA finally changed the meals. Even then, they paired this decision with an investigation into the asylum seekers, accusing them of causing unrest. The August 18 incident is a wake-up call. It highlights not just the failures of COA but the broader failings of the Dutch asylum system. This is a system that weaponizes food, silences protests, and punishes the vulnerable for daring to demand basic rights.

Change is not just necessary—it's urgent. The lives of thousands depend on it. Asylum seekers came to the Netherlands seeking safety, but they found a system that dehumanizes and neglects them. It's time for the Netherlands to choose: will it be a country that protects the vulnerable, or one that poisons them?

TRANSFER AS PUNISHMENT

COA accused the woman and her daughter, who had been assaulted, of attacking a restaurant employee, while ignoring her own claims of assault.

Days later, a COA representative met with her in Amsterdam and informed her that she would be transferred to another shelter due to her "misconduct."

The woman explained her need to stay at this shelter, as her brother and ex-husband also lived there and helped her care for her children. She expressed that such a transfer would harm her children's mental health, especially with the school year about to start, potentially forcing her eldest daughter to switch schools.

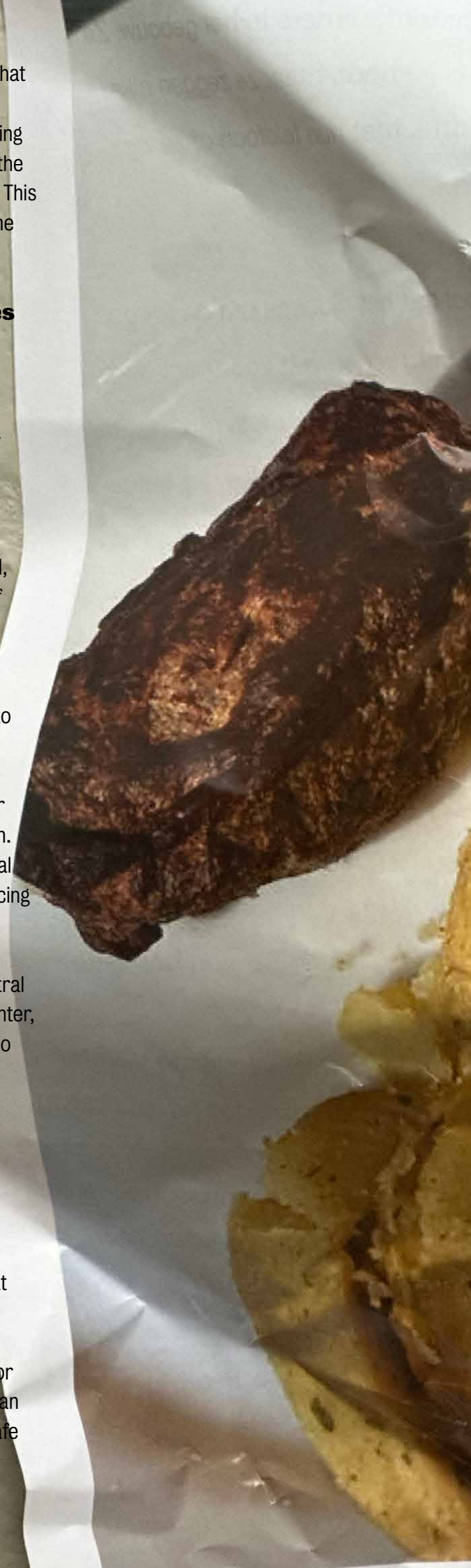
UO confirmed that the woman had filed a complaint with COA's central administration, accusing the staff of racism and assaulting her daughter, but months later—at the time of publishing—she had still received no response.

FW pointed out that this was not the first time COA had resorted to punitive measures; three other individuals had been transferred for protesting the food quality, unrelated to this particular incident.

It's unconscionable that asylum seekers are not only subjected to unhealthy food but are also punished for protesting—even when that very food sends them to the hospital.

Asylum seekers in this shelter feel that the authorities responsible for their welfare fail to acknowledge their basic human rights. One woman posed a powerful question: "If we were cats, would they give us unsafe food?"

Mahmoud Elenani is co-founder of Path14

FOOD: AN INSTRUMENT OF DOMINATION AND A CATALYST FOR REVOLUTION

BY EUNICE

Food is much more than just nourishment; it is a powerful representation of culture, resistance, and community. For Filipinos, food transcends physical comfort—it is a celebration of shared ties, a love language, and a symbol of togetherness. Events like Barrio Fiestas, where sharing a meal is a gesture of defiance and solidarity, underscore this cultural significance.

However, food’s role extends beyond cultural festivity. Colonial rulers have also weaponized it to suppress, subdue, and incite resistance. This manipulation of food has driven many people and communities to seek justice and safety.

Using Food as a Weapon for Colonialism and Oppression

Colonial powers have frequently used food as a weapon to subjugate and exploit people, leading to uprisings and migration in search of justice and survival. During the British Raj, the British strategically controlled grain supplies in India to exacerbate the Bengal Famine of 1943, resulting in millions of deaths and severe suffering. This exploitation fueled anti-colonial sentiment and bolstered the fight for independence.

Spanish colonists in the Americas disrupted native agricultural practices and introduced European crops, which led to acute food shortages and economic dependence. This degradation uprooted indigenous populations, destroyed traditional ways of life, and caused widespread discontent and migration.

In the Philippines, Spanish colonists restricted the use of desirable meat cuts for themselves, forcing the native population to survive on less appetizing portions. This food control was intended to uphold social structures and assert dominance. In response, Filipinos created inventive cuisines using these less desirable parts. Dishes like sisig, made from parts of the pig often considered inedible, emerged as a form of culinary resistance. Through these recipes, Filipinos transformed an instrument of oppression into a symbol of creativity and cultural defiance. Food was used to oppress and control both indigenous inhabitants and enslaved people in South Africa during the Dutch colonial era (1652–1795). Using enslaved labor from Africa, India, and

Southeast Asia, the Dutch East India Company (VOC) founded the Cape Colony as a replenishment station where they raised cattle and cultivated crops for European inhabitants and passing ships. In order to maintain their reliance and subordination, enslaved individuals were frequently denied access to enough nourishing food, and their rations were purposefully kept small. Fertile grounds that the native Khoisan had previously exploited for farming and grazing were taken away, upsetting their food systems and driving many of them into slavery or forced relocation. Social hierarchies were strengthened by this unequal allocation of food resources, which also strengthened the systemic exploitation that was a feature of Dutch colonial administration.

“The food was very scarce, mostly soup made from either beans, mealies, potato and pumpkin. Now and again offal (sheep’s head, tripe and trotters) was given and had to be divided between seven. A trotter and a bit of pens (tripe) and two ladles of broth for four, and the head and remaining broth for the other three. At Moddergat we didn’t really suffer much from want of food, but many of us first had to steal to keep body and soul together.”

Words by Manisa van de Caab (formerly enslaved person) in the book by Jackie Loos: Echoes of Slavery. Voices from South Africa’s Past (2004).

Modern Food Imperialism

Today, powerful transnational institutions continue to use food as a tool of control to enforce neoliberal agendas and solidify economic and political dominance. NATO, ASEAN, and the G7 employ their influence to maintain oppressive and exploitative regimes, which in turn fostering conflict and forced migration.

The 1994 NAFTA implementation in Mexico illustrates the devastating effects of neoliberal policies on regional economies. NAFTA’s flood of subsidized grain from the United States dismantled Mexican agricultural institutions and livelihoods. This economic assault destroyed traditional farming methods and forced farmers to migrate in search of survival, highlighting the real human cost of imperialist economic plans.

In Africa, the G7, comprising Canada, France, Germany, Italy, Japan and the United Kingdom,

along with banking organizations’ control international trade regulations to paint a grim picture of economic enslavement. These policies deprive local farmers of support and force African governments to open their markets to foreign agricultural products. This destabilization of local economies perpetuates a cycle of vulnerability and dependency.

In the Philippines, foreign economic pressures and neoliberal policies have severely affected local agriculture. Global market exposure and free trade agreements, which bring cheap subsidized imports, have depressed prices and threatened the livelihoods of Filipino rice farmers. **Over 2 million Filipino rice farmers have struggled due to competition from cheaper imports, and the share of agriculture in the country’s GDP has fallen significantly, reflecting the sector’s decline under such pressures.**

The government’s failure to support farmers and enact effective land reform worsens the situation. Without stable land tenure or access to resources, many farmers face financial hardship and are forced to migrate to urban areas or abroad in search of better opportunities, exacerbating the migration crisis.

The U.S. policy against Chile in the early 1970s, demonstrates how food can be used as a tool of control. The U.S. strategy to weaken President Salvador Allende’s government included promoting a boycott of Chilean products and imposing trade restrictions, leading to severe shortages of food and other essentials. This economic strangling not only undermined Allende’s socialist government but also exacerbated social unrest and forced migration as people sought safety and sustenance elsewhere.

In Palestine, food has been weaponized as a means of control and oppression. The Israeli blockade restricts access to essential food supplies, creating widespread food insecurity among Palestinians. Additionally, the destruction of agricultural land, restrictions on fishing, and economic strangulation have crippled Gaza’s ability to produce its own food, increasing dependence on foreign aid. This systematic deprivation deepens the humanitarian crisis and serves to subjugate and disempower the population.

In Gaza, decades of conflict and international restrictions have left 95% of the population facing acute food insecurity, with 15% at

catastrophic levels, according to the United Nations. These conditions are exacerbated by blockades and agricultural destruction, depriving farmers of the ability to cultivate their land and sustain local food production.

Even in places of refuge, food can be manipulated to dehumanize those already uprooted. For example, asylum seekers in Amsterdam-Zuidoost experienced illness from what was likely food poisoning due to poor-quality meals provided in emergency shelters. Meals that are intentionally inedible or culturally inappropriate serve not only to neglect basic needs but also to dehumanize individuals, making it harder for them to rebel or regain their independence.

Global food systems are dominated by powerful blocs, as evidenced by ASEAN’s trade policies and NATO’s strategic maneuvers. While ASEAN’s trade agreements often favor wealthier members, NATO frequently uses military and geopolitical tactics to secure resources and markets for its member states. These strategies are not neutral; they serve the financial objectives of dominant governments at the expense of regional economies and sovereignty. The result is a global system where a few control the food supply and other resources, forcing the majority into migration due to economic disenfranchisement.

Food is Revolution

Food has long been a potent catalyst for revolt, especially when colonial or oppressive regimes have sought to dominate its production and distribution. Historical uprisings such as the Philippines’ Basi Revolt of 1807, the Arab Spring, the Haitian Revolution, and the Bengal and Irish Famines demonstrate how the weaponization of food can ignite rebellion and fuel the struggle for dignity and justice. Today, contemporary food imperialism—driven by geopolitical maneuvering and neoliberal agendas—continues to exploit and destabilize local food systems, directly contributing to the ongoing migrant crisis. This underscores the need for meaningful reforms and support at both national and international levels to challenge the powerful organizations perpetuating these repressive policies.

To reclaim food sovereignty is to reclaim power—food is not just sustenance; it is resistance, identity, and freedom.

Eunice de Asis
International Migrants Alliance Europe

BOOST IS MIJN PLEK. HIER IS ALLES WAT IK NODIG HEB.

BOOST is een unieke plek in Amsterdam Oost waar mensen Nederlands kunnen leren, activiteiten kunnen volgen en waar je je netwerk kan uitbreiden. Het is een levendige ontmoetingsplek voor nieuwkomers, buurtbewoners, ongedocumenteerde Amsterdammers. Boost biedt lessen, trainingen en workshops aan voor iedereen in de community. Ik kom er heel vaak en ik ben hier vrijwilliger geworden. Het is een welkome plek!

Een van belangrijkste punten van BOOST is het versterken van elkaar, van mensen die hier nog niet lang zijn. De BOOST-community wil de toegang geven tot de stad, met praktische vaardigheden die mensen helpen in hun dagelijkse leven.

In (B)OOST
eten
we goed.

VOLG NEDERLANDSE LES IN BOOST

Of je nu een beginner bent of al enige taalkennis hebt, er is altijd een klas die bij jouw niveau en doelstellingen past. Vaak zijn de klassen vol, maar het taalcafé is open voor iedereen, leer zo mensen kennen. Ook sporten met anderen biedt de mogelijkheid om nieuwe mensen te ontmoeten, het geeft jou het gevoel dat je onderdeel bent van de BOOST familie.

Naast Nederlandse les, fietsenmaken en sport biedt BOOST samen met ASKV ook creatieve workshops aan, zoals het leren maken van je eigen kleding. Onder begeleiding van docenten met jarenlange ervaring in het vak krijg je de kans om deze praktische vaardigheid onder de knie te krijgen. Of je nu kleding wilt herstellen, eigen ontwerpen wilt maken, of een creatieve activiteit zoekt, de naailessen bieden echt iets voor je. De docenten delen niet alleen hun professionele kennis, maar zorgen ook voor een inspirerende sfeer.

BOOST is zo veel meer dan een plek om de taal te leren. Het is een community waar je jezelf kan zijn en op je eigen tempo kan groeien. Het ontmoeten van nieuwe mensen die dezelfde interesses delen, maar ook anderen die vanuit verschillende achtergronden komen, is een belangrijk aspect van belevenissen bij BOOST. Hier worden mensen gestimuleerd om zichzelf te zijn, zonder oordeel met elkaar om te gaan en om ook anderen te inspireren met hun eigen unieke kennis.

“Lunchen!”

Iedere dag is er een warme lunch voor de community. Dit keer is een speciaal menu klaargemaakt, opgebouwd rond drie geliefde gerechten: bulgur, kip en een salade. Deze gerechten zijn gekozen omdat ze voedzaam en gemakkelijk voor grote groepen te maken zijn.

Het eten in BOOST is altijd vers gemaakt, en altijd met aandacht en liefde.

BULGUR MET TOMATEN

(voor 3 personen, in BOOST keer twintig dus)

Ingrediënten:

200 g bulgur
400 g tomaten (vers of uit blik, fijngesneden)
1 ui, fijngesneden
2 teentjes knoflook, fijngesneden
2 eetlepels olijfolie
1 theelepel tomatenpuree
1 theelepel paprikapoeder
Een halve theelepel komijnpoeder
500 ml groentebouillon
Zout en peper naar smaak
Verse peterselie, in kleine stukjes gesneden (ziet er mooi uit, voor de garnering)

Hoe maak je het?

Voorbereiding

Spoel de bulgur kort af onder koud water en laat uitlekken.
Fruit de ui en knoflook.
Verhit de olijfolie in een pan op middelhoog vuur.
Voeg de ui toe en bak deze glazig.
Voeg vervolgens de knoflook toe en bak nog een minuut mee.
Voeg de tomaten toe.
Roer de tomatenpuree door het uimengsel en voeg daarna de fijngehakte tomaten toe.
Laat het geheel 5 minuten zachtjes pruttelen.

Kruiden

Voeg het paprikapoeder, komijnpoeder, zout en peper toe en roer goed door.

Koken met bulgur

Voeg de bulgur toe aan de pan en roer deze door het tomatenmengsel. Giet vervolgens de groentebouillon erbij.

Laat sudderen

Breng het geheel aan de kook, zet het vuur laag, en laat de bulgur ongeveer 15 minuten sudderen, of tot de bouillon is opgenomen en de bulgur gaar is. Roer af en toe om te voorkomen dat het aan de bodem blijft plakken.

Serveren

Haal de pan van het vuur, laat 5 minuten staan en roer los met een vork. Garneer met verse peterselie.

Tip

Serveer de bulgur met tomaten als hoofdgerecht met een frisse salade erbij

Het is ook vegetarisch, wees niet bang. De maaltijden in BOOST geven na het eten een voldaan gevoel, perfect voor mensen die lange dagen maken, actief zijn en hier Nederlands willen leren. Maar ook voor de mensen die soms niet weten waar ze moeten slapen, of te weinig geld hebben om zelf te kunnen koken. Of ze kunnen niet eens koken omdat ze in een noodopvang wonen zoals de A&O.

AMSTERDAM 2024

7 september 2024,
24 uur Oost.
Mijn huis is in Oost.
Hier hoor ik thuis.
Op mijn shirt:
Serpiente.
Ik ben zeven jaar oud.

"Tuurlijk, neem een foto!"
Solidariteit in Oost.

Nafiza's
Solidariteit
met Palestina.
Sieraden en
sleutelhangers.

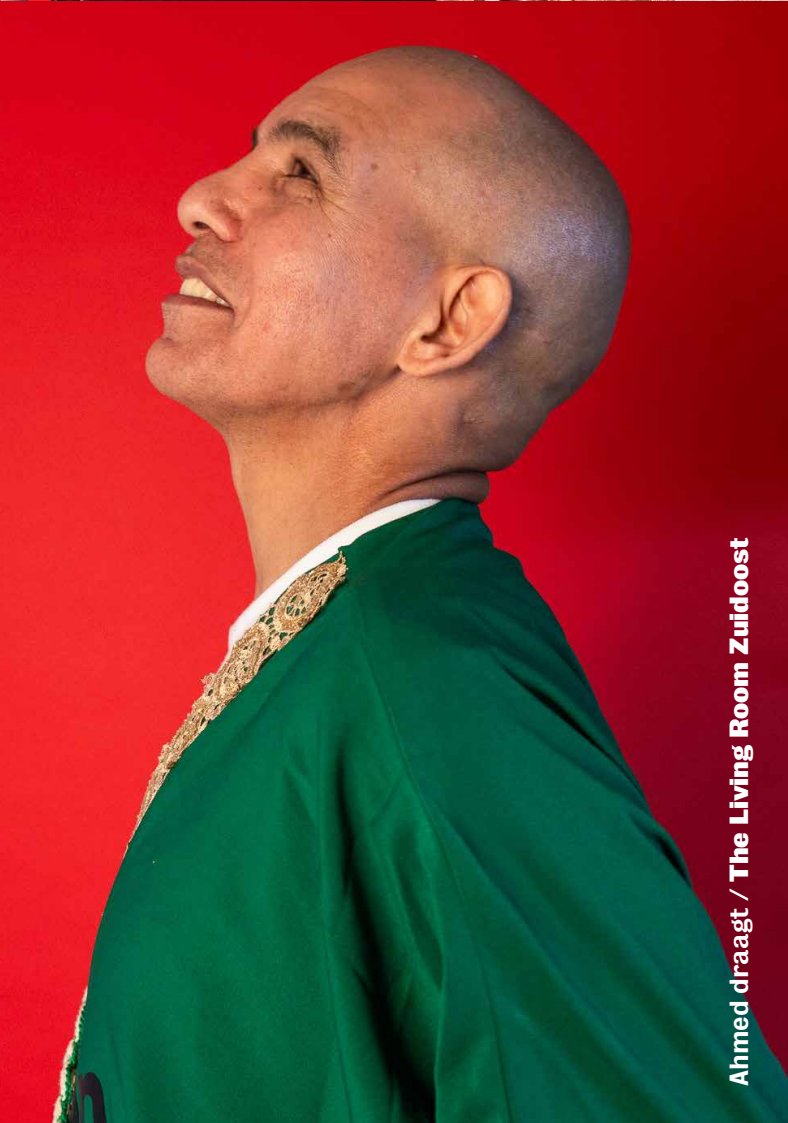
7 september 2024,
24 uur Oost.
Fotoserie door Sophie.
Buurtbewoners, nieuwkomers:
allemaal Amsterdammers.
Printing Workshops en
gesprekken over Resistance.

“We hopen dat dit T-shirt uitnodigt tot een gesprek in onze buurt.”

Ik ben. Ko min. / BAM collective / shirt

Ahmed draagt / The Living Room Zuidoost

**Dankzij Amsterdam 750
komen er in 2025
nog meer CitiZines.**

Next Edition / Zuidoost / Stay Tuned!

p.s. Roger – op de cover,
foto's door Sophie Schreurs,
we hebben je mail adres
niet, kan je ons mailen?

info@citizine.org / [@righttocreateproductions](https://www.instagram.com/righttocreateproductions)